

39.
 "Du blir jag fördömd för mitt trolösa swel,
 "Förbannelsens amen nu ljuder
 "För mig, — som med ofkuld och kärlek fört lek,
 "Du hämnaden till ansvar mig bjuder.

40.
 Så rasade Ernst, och med ursinnigt wrål
 Sig störtade ned uti skummet;
 Ut djupet då hördes hemiskt rysliga skrål:
 "Ernst! du har förtjent detta rummet."

41.
 Nu rysbart förskräckt och med ångstfulla rop,
 Stod ensam Ernsts fåstmb på stranden:
 När folk, som det hörde, sig samlat ihop,
 Låg hon redan swimnad på sanden.

42.
 Hon väcktes med möda, berättade allt;
 Böll åter, ty smärtsamt war striden,
 Hon spritter, ser upp, tjuoter hänligt och kallt;
 War tofig och blef så för tiden.

43.
 I ofkults fördrare! skon dylika brott,
 För eder är händelsen skrifwen,
 Straff, samwetsqwal, ånger och blygd blir den lott,
 En hämnande Gud eder gifwer.

39.
 "Du blir jag fördömd för mitt trolösa swel,
 "Förbannelsens amen nu ljuder
 "För mig, — som med ofkuld och kärlek fört lek,
 "Du hämnaden till ansvar mig bjuder.

40.
 Så rasade Ernst, och med ursinnigt wrål
 Sig störtade ned uti skummet;
 Ut djupet då hördes hemiskt rysliga skrål:
 "Ernst! du har förtjent detta rummet."

41.
 Nu rysbart förskräckt och med ångstfulla rop,
 Stod ensam Ernsts fåstmb på stranden:
 När folk, som det hörde, sig samlat ihop,
 Låg hon redan swimnad på sanden.

42.
 Hon väcktes med möda, berättade allt;
 Böll åter, ty smärtsamt war striden,
 Hon spritter, ser upp, tjuoter hänligt och kallt;
 War tofig och blef så för tiden.

43.
 I ofkults fördrare! skon dylika brott,
 För eder är händelsen skrifwen,
 Straff, samwetsqwal, ånger och blygd blir den lott,
 En hämnande Gud eder gifwer.

GS 1620

En ny och märkwardig

W i s a ,

i anledning af en dröm,

Om en bedragen flicka, som mör-
 dade sig sjelf och sitt barn.

Sjunges som: Det stodo två Jungfrur på Marmoberg, ic.

N:o 17.

S A S L U N ,
 J. S. Åkerbloms Boktryckeri 1846.

Kostat 2 fl. Banco.

31.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

32.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

33.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

34.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

35.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

36.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

37.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

38.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

39.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

40.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

41.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

42.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

43.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

44.
Svaret till den som frågar om
om den som frågar om

En visa jag skrifver om kärlek och smek,
Den borde en fasa uppdräcka
Hos den som af kärlek och wänfkap gör lek,
Och från sådan grymhet affdräcka.

2.
Nedan i barndomens menlösa år,
Blef Hilda och Ernst goda wänner,
Den tiden då ofskuld i hjertat än rår,
Då sällan man falskheten känner.

3.
Och ungdomens blomstrande år flöt fram,
Likt floden från källan i lunden;
Och Hildas och Ernsts woro älskade namn,
Samt ofskuld och dygd wid dem bunden.

4.
Kring dem tycktes änglar bewäpnade gå,
Att skydda från lasternas snara,
Kring byggden det låfordet gaf man dem då,
Att mönster för ungdomen wara.

5.
Men Hilda upprann som en lilja i glans,
Så skon som den nyfödda wären,
Och ofskulden sjelf tycktes flätat den frans,
Som prydde de fladdrande håren.

6.
Att Hilda sad' Ernst, snart instundar den dag,
Då wi öf för alltid förena;
Jag finner en sällhet i dina behag,
Som ingen mig se'n kan förmäna.

33.
"Dig ofända qwinna, ehwem du ock är,
"Jag warnar för nidingens snara,
"Här, af mitt exempel, med håpnad nu lär
"Att taga i tid dig till wara!

34.
"Med heliga löften att blifwa din brud,
"Ernst, du rdfwat ofskuldens krona
"Från mig — nu förnedrad, det straffe dig Gud!
"Du wille ditt brott ej försöna."

35.
"Du edbrutne usling! mig ser du ej mer,
"Jag will ej din plågåre wara;
"Min brudsång, min graf, här i djupet du ser,
"Ernst! en gång för Gud skall du swara."

36.
"Jag hoppas förlåtelse för hwad jag gör:
"Förhatligt är lif utan ära.
"Mitt barn skall mig följa, jag oförfärdt dö,
"Din åsyn mig nu blott förfärrar.

37.
Så talade Hilda, flöt barnet i famn,
Sprang wilde i den brusande bölja;
Ur hmirfsweln det ropre: de fly till god hamn,
Men Ernst! grymt skall hämnnden dig följa.

38.
Förstelnad af fasa, blod, ånger och qual,
Hwar lem af förfärdelse skälde:
"Ewa lif har jag mördat, hwad har jag för wal"
Skrek Ernst, och wilde ögonen hwälde.